

V tržišče je treba tudi vlagati

Kljub težavnim razmeram imamo trenutno preveč naročil. Za uvod nanizam nekaj dejstev, ki osvetljujejo sedanje razmere... Smo v fazi, ko smo zbrali vsa naročila za sezono Jesen—zima 1992. Ponavadi nam kupci sporočijo naročila po sejmu v Düsseldorfu, letos le-ta, glede na prejšnja leta kasnije od enega do dveh mesecev. Vse to kaže na slabo prodajo na evropskih in ameriških tržiščih. Imamo stalne kupce dveh vrst; nekateri so na Alpino močno vezani, odvisnost drugih od nas pa je majhna in so lahko v vsakem trenutku drugje. Iščejo pač proizvodnjo, ki je poceni in obenem kvalitetna. Na modnem programu imamo trenutno dva taka kupca. To sta partnerja iz Italije: Padus in Effeggi. Trenutno imamo dobre odnose z njima. Oba sta zadovoljna z našo kvaliteto. Problem je le v ceni, saj smo po njihovih kriterijih dragi. Zato že proizvajata na Hrvaškem, kjer je cena dela za njih ugodnejša. Ugodno za nas je dejstvo, da imata velika naročila, pa še z njihovimi modeli dopolnjujemo ponudbo v naših prodajalnah. Poleg teh dveh partnerjev imamo še preostale kupce, ki so zanesljivejši, vendar so njihove količine majhne. To so kupci npr. Godar in Bühler, preko katerih poskušamo prodajati (plasirati) Alpinino kolekcijo na francoski in nemški trg. Trenutno so to začetki. Vsak začetek pa je izredno težek. Potrebuje določeno investicijo. Tega se zavedamo in kombiniramo kolekcijo za doma s kolekcijami za tuja tržišča. Poleg odločitev, s katerimi možnimi (potencialnimi) kupci oziroma distributerji bomo sodelovali, je pomemben kriterij tudi cenovni nivo. Mar-

Vodja komercialne modne obutve Franci Kavčič

sikoga smo zaradi prevelikih pritiskov na cene izgubili. Pri Rockportu pa je bilo ravno obratno. Zaradi recesije v Ameriki je zelo pritiskal na ceno. Kazalo je, da bomo tudi nje-ga zaradi tega izgubili, vendar smo našli srednjo pot in sedaj nam ni žal, saj ravno ta posel teče vse leto. Močno se je dvignila produktivnost in tudi sicer izboljšale razmere na tem poslu.

Smo v situaciji, ko imamo preveč naročil in se odločamo za proizvodnjo

določene obutve na Hrvaškem, kjer bo potrebna kvalitetna kontrola proizvodnje. Trenutno smo zasedeni do konca oktobra. November je za nas še del »mrtve« sezone, ki jo nameravamo zapolniti zlasti z naročili starih partnerjev, kot so Padus, SM, Interconti...

Prav tako se pospešeno ukvarjamo z določenimi kreditnimi posli (aranžmaji).

Pripravlja se tudi rezervno naročilo za potrebe domačega trga; to naročilo bi usmerili v proizvodnjo v mrtvi sezoni. Naročilo bi zajelo artikle, ki bi jih prodajali v obdobju december—februar.

Kapacitete doma so bile zmeraj naš okvir. Sedaj prehajamo z določeno proizvodnjo drugam. Zavedamo se, da je veliko organizacij, ki same trži-jo. Proizvodnja, ki jo poverjamo drugim, mora postati v glavnih sezonah ustaljena, pod pogojem, da imamo zadosti naročil. Dobiti moramo partnerje, ki bodo zadovoljili naše želje, tako v pogledu kvalitete in dobavnih rokov, kot tudi cenovnem pogledu.

Franci KAVČIČ

ALPINA se je predstavila tudi na letošnjem ICSID-u

NAŠ KOMENTAR

Svetovni kongres oblikovalcev ICSID, ki je bil pretekli mesec v Ljubljani, je po mnenju mnogih tujih udeležencev uspel; celo zelo so bili zadovoljni...

Vprašanje je, če je kongres, z vsemi vzporednimi razstavami uspel tudi za nas in našo domačo rabo.

Toda načrti so bili mnogo večji; po kongresu naj bi pri nas prišlo do pravega razumevanja oblikovanja, prodora idej in do postopnega uveljavljanja naših dobro oblikovanih izdelkov na svetovnem trgu. Prvi odmevi kažejo, kot da te usmeritve podjetja v Sloveniji niso vzela zares. Tudi naše podjetje pri tem ni nikakršna izjema. Na to kaže že samo zanimanje za kongres in razstave. Mnogi so celoten program dobili pol leta prej, pa so ga vrgli v koš, tako, da se je v zadnjem trenutku za obisk kongresa odločilo le nekaj »prostovoljcev« in oba naša študenta oblikovanja. Kako bomo ob tem v središču našega poslovnega delovanja postavili design v povezavi s funkcionalnostjo izdelkov in kakovostjo. Pa ne zato, ker je to izjavil nekdo na kongresu, temveč zaradi tega, ker je od tega odvisno, če bomo na trgu konkurenčni in zato poslovno uspešni. Druga alternativa je namreč nazadovanje, kar je isto kot propadanje. Temu pa nujno sledijo manjša naročila, manj dela, več brezposelnih, propad podjetja.

V svetu, kamor smo se podali, nihče ni imun proti temu. N. P.

DOGOVARJAMO SE - DOGOVORILI SMO SE

Malo novega na sejmu v Bologni

Marjan Bogataj, vodja linije
modne obutve

Vsakoletni sejem v Bologni je edini te vrste v Evropi, pa še ta letos ni prinesel večjih revolucionarnih novosti. Splošna kriza je zavrla razvoj strojne opreme, kon-

kurenca Daljnega vzhoda pa onemogočila čevljarstvo industriji v Evropi nadaljne investiranje. Očitno bo večje spremembe oz. novosti pokazal sejem v Pirmasensu, ki je vsaka tri leta.

V Bologni so največji razstavljalci domačini Italijani, saj je njihova industrija dokaj močna, vendar pa se zmanjšuje v skladu s pešanjem proizvodnje obutve. Italijani še vedno ostajajo vodilni v nekaterih vrstah strojev npr.: stroj za pribijanje peta, stroji za šivanje mokasinov, stroji za nanašanje lepila itd. Zelo močni in edini so še vedno v proizvodnji strojev za obdelavo sestavnih delov obutve. Vodilna vloga v modi jim omogoča tudi vlogo glavnega proizvajalca sestavnih delov. S specializacijo in malo živega dela so dosegli spodoben zaslužek oziroma so

bolj konkurenčni kot pri izdelavi obutve (cena dela). Ne morejo pa konkurirati svetovnim proizvajalcem strojev za montažo, kot so USM, Schön in Internacional. Opazen je prodor japonskih proizvajalcev šivalnih strojev, posebno pri lažjih vrstah in avtomatih, ki izhajajo iz tekstilne industrije. Napovedujejo popolno konkurenco znani nemški firmi PFFAF, za katero pa že sedaj vemo, da dela samo dva dni v tednu.

Z razstavo strojev in opreme pa se na demonstracijah vidi tudi tehnološki postop-

pek, ki je včasih še pomembnejši od samega stroja. Številne rešitve ali pa materiali so novi nadaljni izziv za reševanje.

Iz investicijskega plana v naši tovarni vidimo, da na prvo mesto postavljamo posodobitev montaže. S tem je okvirno določen vrstni red nabave strojev. Pri tem pa se moramo zavedati, da je vrednost minute dela približno enaka v šivalnici in montaži. Iz tega sledi enak prihranek, zato ne bi smeli pozabljati na racionalizacijo dela pri izdelavi zgornjih delov. Marjan BOGATAJ

Aktualni intervju

Bili so prelomni časi

Izkoristil sem priložnost, ko je bil Peter Šuler, nekdanji »drugi človek« Alpine, vodja tedanjega splošnega sektorja, v Zürich, in se pogovoril z njim o časih, ki so botrovali tudi ustanovitvi našega časopisa, katerega prvi odgovorni urednik je bil.

Delo-življenje: Kako se spominjate tistih časov?

Peter Šuler: V Alpini sem res delal v času od 1958 do 1965. leta. To so bili prelomni časi. V Alpini se je začela uvajati mehanizacija, z ročnega dela smo v večji meri prehajali na strojno.

V organizacijskem smislu so se začele uvajati ekonomske enote. Nekaj časa je izgledalo, da gre tu za politični pritisk, počasi pa smo spoznavali praktične vrednosti ekonomskih enot. Dosegli smo »čiste račune« nad oddelki, spremljali so se stroški in uspeh oddelkov, bile pa so tudi šibke strani...

Delo-življenje: Tisti čas je mladinska organizacija dala pobudo za ustanovitev časopisa, začela je izdajati glasilo delovnega kolektiva. Vi ste bili prvi odgovorni urednik. Kako se spominjate svojega urednikovanja?

Peter Šuler: Da, to sem prevzel nekako po službeni dolžnosti. Mladina je takrat v res slabih pogojih izdajala ta časopis. Vse skupaj so tiskali doma in na roko.

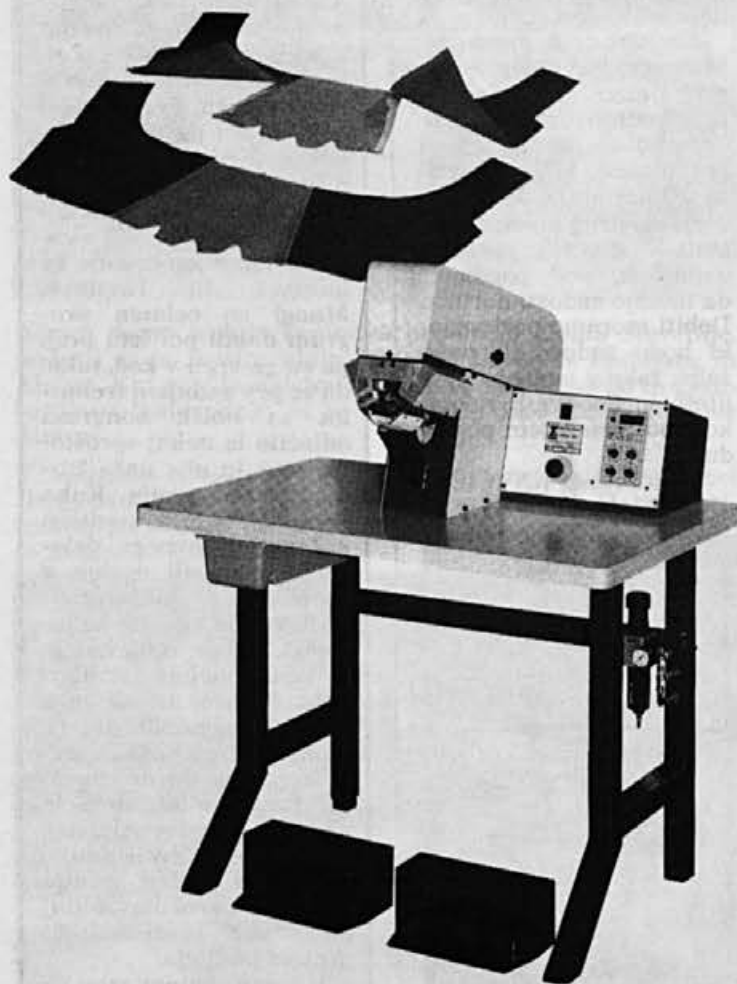
Kmalu je časopis dobil tudi ime Delo-življenje, za kar je dal idejo Izidor Rejc, in dobil boljšo obliko; nekaj časa je izhajal v obliki mesečne revije. Prav gotovo je bil časopis pomemben kot možnost seznanjanja delavcev z razmerami v podjetju in kot pomoč pri večji vlogi, ki so jo začeli dobivati delavci.

Delo-življenje: Še kdaj pogledate naš časopis?

Peter Šuler: Seveda, zanima me zlasti, kaj se dogaja v kraju.

Delo-življenje: Kaj pa sicer delate, potem, ko ste bili generalni sekretar predsedstva naše republike?

Peter Šuler: Res sem opravljal to delo pod vsemi predsedniki: Kraigherjem, Avbljem, Popitom, Stanovnikom in Kučanom. Sedaj sem upokojen, delujem še v Lovski zvezi Slovenije kot predsednik izvršnega odbora, ukvarjam se z lovom, pa tudi z vnučki...

Stroj za zlepljanje opetne podloge — stroj avtomatsko nanese lepilo in stisne sestavo, čas dela se zmanjša za 50 % napram ročnemu lepljenju, pa še kvaliteta zlepljenja je povečana. Investicijo pa povrne v enem letu.

Nekovinska orodjarna pomemben člen

Karl Vidmar, ki dela v tej orodjarni že osemnajst let, je sicer izučen mizar. Lani je odšel v pokoj še zadnji sodelavec, tako, da je ostal sam.

Kljub temu, da je obseg del sedaj manjši, je orodjarna pomemben člen v izdelavi orodij.

»Informacije za delo mi dajejo v prvi vrsti Oton Žakelj in sodelavci. Delam tudi na podlagi »mozaika«, ki ga izdelajo v tem razvoju smučarske obutve.

Moja naloga je, da izdelam kopirni model, na podlagi katerega lahko nadaljujejo z izdelavo orodij v kovinski orodjarni.

Lahko rečem, da sem zadovoljen s tem sodelovanjem ...

Kar pa zadeva moje delo, pa je nujna natančnost.

Delo je sicer normirano; na leto pa izdelam nekako šestdeset orodij.

Trenutno izdelujem kopirni model za drsalko oz. kotalko, pred tem pa sem izdeloval modele za šale, manšete in notranjke. Največ modelov delam za smučarsko obutev.

Ko sem govoril o natančnosti, bi rekel še to, da »mora človeku oko plačati«, sicer ni možno delati.

Kar naprej se moraš sam »brihtati«. Lahko bi za to delo tudi kaj več plačali, je še menil Karl Vidmar.

Nejko PODOBNIK

Karl Vidmar pri eni izmed ključnih faz pri izdelavi kopirnega modela

Philip B. Crosby

Kakovost je zastonj

Sedma faza: Planiranje programa »Nič napak«

Namen: Pregledati različne aktivnosti, ki jih je potrebno izvesti ob pripravi za uradno lansiranje programa »nič napak«.

Splošen postopek:

Posebna skupina bi morala sestaviti seznam vseh posameznih ukrepov, ki sestavljajo program »nič napak«. To je potrebno zato, da bi zaposlenim v podjetju predstavili koncept in akcijski načrt na najbolj učinkovit način. Ti ukrepi z določeno dinamiko in zadolžitvijo posameznih članov skupine za izvajanje bodo sprožili jasno spodbudo, ki bo vodila v opredelitev delavcev celotne organizacije za program »nič napak«. Ker je to povsem naravno dejanje, ne bo težko; vendar je tako pomembno, da mora vodstvo podjetja poskrbeti, da bo potekalo pravilno.

Specifične točke pri planiranju programa »nič napak« po glavnih področjih so:

1. Razlaganje koncepta in programa vsem vodstvenim delavcem. Pripravljanje vodstvenih ljudi, da oba razložijo svojim ljudem.

2. Določanje potrebnega materiala in zagotovitev njegove priprave.

3. Odločanje o metodi za lansiranje programa, ki bo najbolj primerna za kulturno raven vašega podjetja.

4. Proglasitev ciljnih nalog.

5. Pregled obstoječe politike nagrajevanja v podjetju in določitev vrste priznanj, ki bi jih uporabili pri nagrajevanju izboljšav pri delu.

6. Dogovor o dinamiki in poprejšnjem usposabljanju udeležencev.

7. Opredelitev ukrepov za fazo odpravljanja vzrokov za napake in izdelava planov za njeno izvedbo (faza 11).

Program »nič napak« — koncept

Program »nič napak« je standard za poslovanje. To je standard za profesionalce ne glede na njegovo ali njeno delovno mesto. Ni omejeno na delo v proizvodnji, dejansko so bili številni najboljši rezultati doseženi na področju storitev. Geslo programa »nič napak« je: »Opravi delo pravilno že prvič«. To pomeni, da se je treba osredotočiti na preprečevanje napak bolj kot le na iskanje in popraviljanje napak.

Ljudje se nagibajo k prepričanju, da so napake neizogibne; tako ne le sprejmejo napake, ampak jih celo pričakujejo.

Vendar ne pristajamo na taka merila, ko gre za nas osebno.

Večino človeških napak povzroča pomanjkanje pozornosti pride, kadar predpostavljamo, da se napakam ne moremo izogniti. Če pazljivo premislimo ta predpogoj in se zavežemo, da si bomo stalno zavestno prizadevali opraviti svoje delo pravilno že prvič, potem bomo napravili velik korak k odpravljanju izgub zaradi ponovnega dela, izmeta ali popravil, ki povečujejo stroške in zmanjšujejo posameznikove možnosti. Uspeh je potovanje, ne cilj.

se nadaljuje

mi vam vi nam

Organizacija:

Pomanjkljivosti je treba preprečevati in ne odpravljati.

Kadri:

Človek, ki je dober za nekoga, je morda zato slab za sto drugih. Zato bi v tovarni morali govoriti o koristnosti početja.

Denar:

Ali res mislite, da nam bo sredstva za razvoj prinesel zakon o lastninjenju?

Denar:

Ste kdaj pomislili, da bi z vašim (boljšim načinom) dela vsak mesec prihranili vsaj 1 % stroškov, torej letno 12 %. Kaj bi to pomenilo, če bi vsi v tovarni to dosegli!

Uredništvo

Položaj oblikovanja v Alpini — s pogledom naprej

V razgovoru so sodelovali: Marija KOŠIR, odgovorna za ekonomsko propagando, Albin ŠIFRAR, vodja modelirnice modne obutve, Tone KAVČIČ, vodja razvoja športne obutve, Jana ERZNOŽNIK, vodja programa modne obutve, Tone PINTAR, oblikovalec, Andreja VODNIK in Matjaž MAZZINI, študenta Akademije za likovno umetnost — industrijsko oblikovanje. Razgovor je vodil Nejko PODOBNIK, zapiske je uredila Lidija KLEMENČIČ.

Delo-življenje:

Ali lahko trdimo, da imamo v Alpini ustrezne pogoje za oblikovanje, kot ene temeljnih predpostavk za uspešno poslovanje? Kje vidite napredek, kje slabosti?

Tone KAVČIČ:

V tej smeri si prizadevamo že precej časa. Mislim, da bi dizajn kot osnovni koncept v razvoju, po produktni strani, moral biti začetna faza, izhodišče za vse, stvari pa so zastavljene dosti po domače. Enostavno zato, ker vidimo, da nam zmanjkuje sil in časa, preprosto zato, ker nam še zmeraj manjka globalna strategija celotnega poslovnega procesa. Predvsem bi opozoril na šibke plati... Če gledamo celoten športni program, mislim, da je bil položaj včasih boljši, seveda so bile tudi zahteve manjše. Mislim tudi, da smo preveč zadovoljni s svojim delom in da je to velika napaka, posebej za naš program, kjer tržimo svoje ime.

Kot že rečeno, je osnova globalna strategija in tudi tu bi moralo imeti oblikovanje izdelka strateško prednost, kar zadnje čase že poskušamo uveljavljati. Moram reči, da je vse skupaj »krpanje lukenj«, kar se kaže na tržišču, saj smo velikokrat prepozni. To pa pomeni, da ne delamo v smeri trenda v dizajnu.

Mislim, da to velja za vse programe, pri čemer smo pri tekaških čevljih nekoliko na boljšem. Zavedati se moramo, da nam je osnova pred tremi leti

postavil tujec. Mislim na koncept izdelave, ki pa bo tudi počasi zastarel. Pri panterjih smo na repu dizajna, čevlji izgledajo zelo staromodno. Tudi novi projekti niso ravno po zadnji modi, pri apreski obutvi in tenis programih pa sploh ne dosegamo ustrezne ravni.

Jana ERZNOŽNIK:

Prva stvar, ki se kaže kot pomanjkljivost tudi na modnem programu, je prav tako strategija. Oblikovanje v Alpini sploh nima pravega mesta. Zato ne morem dati ne pozitivne, ne negativne ocene. Omogočiti bi morali, da bi na področju dizajna res delali ustrezni strokovnjaki. Neustrezna delitev dela in medsebojna neustrezna povezanost velikokrat vpliva na sam izgled obutve. Ko na področju oblikovanja čevljev izdelamo do faze, ko vgradimo osnovne ideje, obutev izdelamo z upoštevanjem funkcionalnosti. Premalo pa delujemo v smeri izpopolnitve dizajna.

Tako pa o pravem dizajnu v Alpini sploh ne moremo govoriti.

Delo-življenje:

Kaj pa potem to sploh je? Prepisovanje trendov?

Jana ERZNOŽNIK:

Moda se spreminja tako hitro, da nikakor ni mogoče, da bi Alpina imela svoj modni center in da bi diktirala svojo modno linijo. Nujno pa se moramo prilagajati tokovom v svetu (trendom). Sami tega ne bomo oblikovali;

pri čemer pa je še vedno možno upoštevati naše nove ideje.

Marija KOŠIR:

Tu bi potrdila pravilnost usmeritve: naj nam le drugi diktirajo trende, stvar je le v tem, kako jim mi ustrezno sledimo.

Tone KAVČIČ:

Na športnem programu smo prav na tekaškem programu postavili koncept, ki je funkcionalno najboljši, torej izhodišče imamo dobro.

Albin ŠIFRAR:

Pri tekaških čevljih stopamo v ospredje z lastno znamko. Pa tudi tujci nam diktirajo svoje zahteve, ki jih moramo upoštevati.

Delo-življenje:

Kaj vas pri delu najbolj ovira?

Albin ŠIFRAR:

To so problemi tehnične narave (npr. pomanjkanje materiala). Druga stvar je, koliko imamo pravilne napotke za izdelovanje neke nove skupine (grupe) obutve.

Odločitev, kdaj z izdelkom stopiti na trg, je pri nas vse prepočasna. Druga stvar pa je, kako v teh razmerah dobiti ustrezen material za primerne cene. Pri tem moramo upoštevati, da naš izdelek sodi v določen cenovni razred.

Pogoji v Alpini pa so pač taki, kot si jih sami ustvarimo. Izdelava kolekcije je npr. zahtevna stvar, veliko idej se zruši, več ljudi če sodeluje, boljše je. Mislim, da je timsko delo dokaj dobro.

Tone KAVČIČ:

Japonci pravijo: dizajner naj določeno obdobje dela tudi v proizvodnji, po tem pa naj bi šel v dizajn center. Tako bo dobil sveže ideje, tu delajo samostojno, umaknejo se iz nekega okvira, skušajo uveljaviti svoje ideje, potem je šele možna selekcija idej in ustrežna izvedba. To mislim, da pri nas manjka; pogosto pa iz množice idej ne znamo izbrati prave...

Matjaž MAZZINI:

Na oblikovanje se veže vse: reklame, marketing... V vse to je potrebno vlagati denar, zato oblikovanje ne sme biti postranska stvar; funkcija dizajna mora

biti v prvem planu; ustvarjati moramo image podjetja...

Ko bo Alpina izdelala svoj čevlji, ki bo po dizajnu lahko konkurirala tujim izdelovalcem, potem bo lahko resno konkurirala v Evropi. Mislim, da zato nikakor ne smemo stvari le kopirati po drugih. Ne smemo misliti, da sami nismo sposobni ustvariti lastnega dizajna.

Andreja VODNIK:

Dejstvo je, da strokovnjaki hodijo v tujino in potem kopirajo čevlje, pri čemer spremenijo le nekaj detajlov, potem pa pravijo, da je to drug čevlji; to sploh ni dobro. Mislim, da mora biti dizajner razgledan in povezan z ostalimi sodelavci. Nemo goče je, da bi nekdo v Alpini sam ustvarjal svoje ideje brez razgledanosti v svet.

Albin ŠIFRAR:

Čevljarji bi rabili kreatorje, tako kot jih ima tekstilna industrija, da bi lahko delali ustrezne prve zametke vzorcev.

Marija KOŠIR:

Prva pomanjkljivost je, ker ni strategije, druga ker ni pravih medsebojnih komunikacij, tretja ker ni stimulacije za vse tiste, ki delajo na teh področjih. Če nimaš strategije, ne veš kaj je treba delati. Zelo pomembno je, da so tisti, ki so odgovorni za razvoj, informirani o določeni strategiji, prav tako moram biti o tem obveščena sama, da lahko potem na pravi način propagiram. Lahko npr. reklamiram nek artikel, da je to lon posel, lahko pa da je to naš izdelek, ki ga prodajamo v več državah po svetu.

Tone KAVČIČ:

Zgodilo se je že, da določene artikla nikakor nismo mogli prodajati. Ko pa se je na televiziji pokazala dobra reklama, se je kar naenkrat prodaja odprla.

Marija KOŠIR:

Ni dovolj, da čevlji samo naredimo in ga damo v trgovino, zelo pomembno vlogo igra reklama, dobra seveda. Svetu je treba pokazati in povedati, kaj imamo. Škoda pa je, da reklamo vse bolj zaviramo in to prav v teh kriznih časih, ko je prodaja slabša.

Položaj oblikovanja v Alpini — s pogledom naprej

Tone PINTAR:

Pri oblikovanju velikokrat nimam časa za razmišljanje, ker sem preprosto zasut z različnimi deli. Velikokrat, ko se poraja neka zamisel, začnem delati druge stvari, na koncu pa moram vse skupaj opustiti. Ideje za delo in napotke v glavnem dobim od drugih, vendar velikokrat prepozno, zato se potem stvari časovno ne ujemajo. Skratka, ni dovolj informacij, kakšni so trendi mode, kakšni so materiali, dotiki...

Delo-življenje:

Kaj mislite, da bi bilo potrebno narediti na področju oblikovanja v podjetju?

Tone KAVČIČ:

Pripravi je potrebno globalni koncept in stvari dejansko opredeliti po področjih in začeti delati. Velikokrat nam kaj uspe, lahko pa bi bilo še boljše.

Tone PINTAR:

Vemo, da bi dizajn moral pomeniti štart. Iz dizajna izhaja vse, potem pa temu sledi še tehnologija...

Tone KAVČIČ:

Vemo, da nič ni mogoče napraviti čez noč. S pancerja smo na tržišču že osemnajst let, vsako leto je treba stvari še dograjevati.

Albin ŠIFRAR:

Vse je povezano tudi z denarjem in cenami. Mi si velikokrat sami postavljamo okvirje npr. ta čevlji je lahko iz takega materiala, toliko drag in podobno.

Jana ERZNOŽNIK:

Res je, da smo omejeni, vendar to ni nič hudega. Tudi na modnem programu ne moremo razvijati ne vem kako široke kolekcije. Nekatera podjetja imajo zelo široke kolekcije, tako da niti ne veš, kaj je modni trend, kaj je tisto, kar propagirajo. Mislim, da to ni dobro. Prav je, da se načelno dogovorimo, kakšno obutev bomo delali. Vedeti pa moramo, zakaj smo to naredili. Delajmo dobro in kvalitetno, pa bo tudi osnova za plače večja. Manjka nam načrtno delo pri izvajanju dogovorjenega, medtem ko mislim, da je Alpina vedno najboljše v situacijah, ko je treba narediti »nemogoče« stvari. Ko

pride do problema, znamo zelo hitro in dobro reagirati.

Za vsako stvar, ki jo delamo, bi moral biti nekdo odgovoren, vse pa seveda povezano z drugimi sodelavci. Pri vsem tem pa se pokaže, kako zelo nam manjka oblikovalcev.

Tone KAVČIČ:

Moram reči, da sem včasih imel veliko pripomb na račun kadrovanja. Dogaja se, da imamo veliko programov, ljudi pa vedno manj. Zaradi zahtev po zmanjšanju režije smo izgubili marsikatero dobrega sodelavca. Mislim tudi, da smo v določenih stvareh nazadovali. Npr. gibljiv delovni čas je pomenil določeno svobodo, ki je za delavca na področju razvoja nujna; pa smo se vrnili na stalni delovni čas. Značaj dela v razvoju pa je tak, da o delu razmišljamo kadarkoli, ne le v okviru delovnega časa.

Matjaž MAZZINI:

Mislim, da je velik problem, ker mnogi sploh ne poznajo razmer v svetu. To bi bilo nujno, če želimo, da bodo oblikovalci dobro delali.

Albin ŠIFRAR:

Problem je tudi v tem, ker se sploh ne moremo odločiti ali bomo imeli lasten dizajn, ali bomo imeli zunanje sodelavce.

Jana ERZNOŽNIK:

Upoštevati moramo tudi organizacijski in prostorski vidik. Pri nas je razvoj precej razbit. Prostorska povezanost pa je pri izdelovanju modelov zelo pomembna.

Andreja VODNIK:

Ponovno bi opozorila na vprašanje, ki je bilo že omenjeno. Namreč, zdi se mi nemogoče, da te npr. postavijo v firmo pa ti rečejo, zdaj pa tukaj osem ur delaj in razmišljaj. V svetu je to drugače, obstojajo timi, ki sodelujejo s tovarno. So npr. dizajnerji, ki sodelujejo s firmami; tako je razvoj hitrejši. Velike omejitve so tudi, ko si postavljamo ovire, da čevlji ne sme biti predrag oz. iz točno določenega materiala, češ da ga sicer ne bo nihče kupil. Ne smemo se izogibati predbre kvalitete, kajti Evropa ho-

če ravno to. Prej, ko smo bili usmerjeni bolj na domače tržišče, kjer je bil standard nižji, je bilo to drugače. Veliko ljudi še vedno hodi po dizajn in kvaliteto v tujino, ker enostavno menijo, da tega pri nas ni moč dobiti.

Res je, da so Francozi in Italijani bolj modni, toda kakaj se jim ne bi približali?

Matjaž MAZZINI:

Na sejmu ICSID mi je neki Francoz omenil, da je tudi v tujni zmeda v dizajnu. Ne ve se, kaj točno delati. Po njegovem je bistveno, da izdelku »vdahnemo življenje«, da ima svojo vrednost. Da ni to samo goli izdelek, ampak da ima nek dizajn. S tem, da čevlji samo naredimo, pa tega ne bomo mogli doseči. Cel koncept izdelave mora imeti svoj image. Za tujino smo v tem pogledu še premalo kakovostni.

Tone PINTAR:

Naše delo je vsekakor premalo organizirano. S preveč stvarmi hkrati se moramo ubadati.

Jana ERZNOŽNIK:

Razumljivo je, da je treba poprijeti za vsako delo. Vendar je v timskem delu vloga posameznikov strogo ločena. Vsak točno ve, kaj je njegovo delo. To bi bilo nujno treba doseči. Vse preveč tudi spreminjamo načrte, ki jih naredimo za neko sezono. Tako potem tudi ni pravih uspehov.

Tone KAVČIČ:

Kar zadeva dizajn, bi želel, da bi bili zasuti z idejami in da bi na tej osnovi lahko nadaljevali z načrtnim delom.

Andreja VODNIK:

Še enkrat poudarjam, da cena pri čevlju ne bi smela imeti velike vloge. Marsikdo bi kupil tudi dražje, samo da ve, da so čevlji dobri. Odločiti se bo potrebno, ali delati cenejšo obutev in imeti nižji standard ali pa nekoliko dražjo in iti v korak s svetom. Seveda pa je to povezano z določenim tveganjem.

Marija KOŠIR:

Mislim, da trenutno lahko tvegamo samo pri tekaških čevljih.

Matjaž MAZZINI:

Mislim, da bi morali spremeniti tudi odnos do reklame, da bi bila lahko učinkovita.

Tone KAVČIČ:

Za zaključek še enkrat poudarjam, da si moramo delo pravilno razdeliti. Tudi ne smemo delati kot da je to »nuja«, raje naredimo nekaj več pa potem naredimo selekcijo. Za uspešno delo je potrebno ustvariti pogoje (ljudje, sredstva, stroji). Pa tudi stimulacije morajo biti prave.

Jana ERZNOŽNIK:

Zares bi v Alpini morali spremeniti delo, tako, da bi delo pravilno razdelili in tako potem tudi delali. O strategiji naj odloči vodstvo, ali se bomo lotili določenega tveganja ali pa bomo životari. Mislim, da propadli ne bomo, vprašanje pa je, kako uspešni bomo.

Marija KOŠIR:

Rada bi, da bi začeli timsko delati, da bi vedela, ali imam pri določenem izdelku kaj delati, ali ga bo potrebno reklamirati, da bom vedela podatke o izdelku, da ga bi lahko znala reklamirati. Na podlagi tega pa bi potem poiskala najboljšega oblikovalca reklame. Seveda pa je za to potreben denar. Ne morem povabiti novinarjev na tiskovno konferenco, če mi tega ne pustijo. Imeli smo idejo, da bi povabili novinarje iz vseh dežel, kjer mi prodajamo, da bi pisali o nas.

Pa še nekaj bi omenila: premalo čutimo zaupanje šefov. Po drugi strani je premalo odločno rečeno, to lahko narediš, tega ne smeš. In potem je človek v dilemi, kaj narediti. In ob tem vidimo, kaj Slovencem pomeni kongres oblikovalcev ICSID; očitno malo, saj so sodelovali predvsem tujci.

ZAKLJUČEK:

Tako potem še enkrat lahko naštevamo; imeti moramo strategijo; organizirati se moramo drugače; doseči večjo medsebojno sodelovanje ob večji odgovornosti posameznikov.

Biti moramo odprti v svet, odnos do dizajna in oblikovalcev se mora spremeniti. Dizajn mora v središče tržnega dogajanja. Ustvarjalnost na tem področju terja razmišljanje o drugačnem delovnem času, boljših stimulacijah. Brez denarja pa seveda tudi ne bo razvoja. Tveganje je sestavni del poslovanja.

Položaj oblikovanja v Alpini — s pogledom naprej

V Mariboru na boljši lokaciji

11. maja je vodja maloprodajne mreže Alpine Aleš Dolenc v Mariboru odprl novo prodajalno obutve. Le-ta je sicer bistveno manjša, kot je bila prejšnja, je pa zato na mnogo ugodnejši lokaciji, bolj v središču mesta, kjer mimo hodijo samo pešci...

To je prvi vtis.

Drugo, kar je opazno takoj; gre za ovalen prostor, ki je zahteval od projektanta arh. Marka Šinka dober premislek, kako sicer skromne prostorske možnosti dobro uporabiti.

»Zadovoljne smo,« pravi nova poslovodkinja, ki je prodajalno prevzela pred mesecem dni.

»Prodajalna je sicer majhna, je pa funkcionalna, tako da se kar dobro počutimo. Skladišče je majhno in je zato sedaj zelo zatrpno; nekaj tisoč parov imamo trenutno še v stari prodajalni. Upam, da bomo v kratkem

nekaj odprodali in lažje zadihali.«

Kot kaže, so ljudje bili kar dobro seznanjeni s tem, da bomo odprli novo prodajalno. Povprašali smo tudi nekdanjo poslovodkinjo Anico Holl, ki je sodelovala pri začetku preseljevanja te prodajalne: »Tukaj je bil prej servis RIZ, s prostori pa je

Ob odprtju prodajalne prvi prodajalec dobi obutev zastonj

Dobro je treba izbrati, kajne?

Vodja maloprodajne mreže Aleš Dolenc je odprl novo prodajalno v Mariboru.

upravljal Staninvest. Pozanimali smo se in zvedeli za razpis, na katerega se je prijavilo okoli 400 kandidatov. Imeli smo srečo in prostore so dali v našem nam. Vse skupaj je prevzelo vodstvo mreže...

Tako se je uresničila moja velika želja, saj je prodajalna v redu in na pravem mestu, želim, da bi moji nasledniki tu uspešno prodajali.

Prve vtise sem zbiral pred odprtjem prodajalne, potem pa so prišli prvi kupci. Prva se je za nakup odločila študentka zunanje trgovine Brigita Toplak, ki je že tudi kupovala v Alpini in je zadovoljna z našo obutvijo.

Aleš Dolenc, vodja maloprodajne mreže in Olivera Jereb, vodja rajona slovenskih prodajal sta prvemu kupcu podarila prvi par čevljev.

Nekaj obiskovalcev pa je še povedalo:

Jožefa Divjak iz Gornje Kungote: »Po celem Mariboru sem že iskala obutev s poliuretanskim podplatom; pri vas sem jih dobila. V vaši prodajalni nisem prvič.«

Cenka Divjak in Franjo Škerlec sta kot izkušena kupca temeljito pregledovala obutev. Iskala sta poletno obutev z zaprto peto. Tokrat je nista našla...

Študentka zunanje trgovine Petra Kočar je iskala udobno obutev. Čutiti je bilo, da bo še prišla... **Nejko PODOBNIK**

Iz prodajalne v Tolminu

V tednu tenisa je bilo v naši športni prodajalni v Žireh kar živahno

VAŽNO JE ...

... DA VEMO

kadrovske novice

Delovno razmerje so v neposredni proizvodnji v oddelkih v Žireh nastopili: Urška Kogovšek, Anjuška Mešiček, Igor Arhar, Izidor Jankovec, Dušan Fakin, Matej Naglič, Janez Šubic, Dušan Bogataj in Mihael Vehar; v obratu Rovte je nastopila delo Florjana Pivk; v prodajalni Alpine v Ptuj pa Majda Vrabl.

V tem mesecu so z delom prenehali: Erika Marolt in Bernarda Žakelj iz obrata Rovte, Marija Krapež iz obrata Col, Goranka Brenčič in Marjan Peternel iz oddelkov v Žireh. Z delom je v tem mesecu pnehala tudi prodajalka Terezija Horvat iz prodajalne Ptuj.

Fluktuacija delavcev v mesecu maju 1992 je bila kar velika, saj je nastopilo delovno razmerje 11 delavcev, v tem razdobju pa je prenehalo delati 6 delavcev.

POROČILI SO SE:

Sodelavcem Jani Reven, Metki Zajc, Ireni Burnik, Irmi Jereb, Antoniji Kavčič, Mitju Cimermanu in Nataši Bodlaj ob sklenitvi zakonske zveze iskreno čestitamo in jim želimo na novi življenjski poti mnogo sreče, zdravja in razumevanja, predvsem pa poguma ob premagovanju vsakodnevnih težav, ki jih prinaša življenje.

Rafaelu Krvini v slovo

V prvi polovici meseca maja smo se za vedno poslovili od našega upokojenca Rafaela Krvina.

Rafael Krvina je bil po poklicu čevljar, rojen leta 1908. V Alpini je pričel delati v juliju leta 1959, delal je večinoma v montažnih oddelkih, upokojil se je leta 1964.

Vsi, ki smo ga poznali, se ga bomo spominjali kot dobrega in vestnega delavca in bomo našega dolgoletnega upokojenca Rafaela Krvina ohranili v trajnem spominu.

Viktorju Polancu v slovo

V mesecu maju smo se za vedno poslovili od našega upokojenca Viktorja Polanca, rojenega leta 1916. V Alpini je kot polkvalificiran delavec pričel delati novembra 1948. Najprej je delal v proizvodnji, kasneje — od leta 1961 dalje je opravljal delo kurjača, ki ga je vestno opravljal do upokojitve v juliju 1972. Nekdanjega delavca Alpine in upokojenca Viktorja Polanca bomo ohranili v dobrem in lepem spominu.

Glavno je, da smo živi

To so prve besede Nijaza Šehića, ki je kot namestnik direktorja Alpina Impexa do pred kratkim vodil prodajo v Bosni in Hercegovini.

V začetku junija je s svojim trinajstletnim sinom pribežal v Žiri.

»Stanoval sem na Ilidži. Prišli so Srbi, nas pregnali in naselili svoje ljudi. S seboj sem skušal odnesti vsaj najnujnejše. Imeli smo še srečo, da so nam le vse pobrali, kar so našli... Potem pa smo se s kombijem preko hribov in po stranskih poteh po dolgem potovanju nekako prebili do Splita, kjer nas je prijazno sprejela družina kolegice Ive Miškić. Naslednji dan sva odpotovala s trajektom do Reke. Poslovodja Stanko Knežević se naju je prav tako razveselil. In tako sva sedaj tu; kaj bo naprej, ne vem,« pravi Nijaz.

N. P.

Naši pripravniki se usposabljaajo tudi v timu

Za vedno smo se poslovili od Maksimiljana Hojkarja

Tudi od nekdanjega delavca Alpine iz obrata Gorenja vas Maksimiljana Hojkarja smo se za vedno poslovili konec maja. Maksimiljan Hojkar je bil rojen leta 1924, po poklicu je bil mizar in je pričel v Alpini v obratu Gorenja vas delati leta 1974 kot stražar in kurjač. Zanesljiv pri svojem delu, je to delo opravljal vse do upokojitve v letu 1984.

Vsi delavci Alpine, posebno pa še iz obrata Gorenja vas, bomo Maksimiljana Hojkarja ohranili v trajnem in dobrem spominu.

VAŽNO JE ...

... DA VEMO

Osemdeset let dr. Karla Bernika

»Človek, človeško telo je lupina, ki jo vidimo; tistega čemur pravimo — to sem JAZ — pa ne vidimo. To je človekov duh... Nas bodoče zdravnike so nekoč usposabljali bolj za zdravljenje te

lupine — kar z osemnajst in pol predmeti — in le pol izpita je bilo namenjenega zdravljenju duha... In še to bolnega. Motnjam osebnosti, pa dojemanju samega sebe ali človeku kot družbenemu

bitju, človeku v času in prostoru — nismo posvečali pozornosti...

Moram pa reči, da so mi bili ključni ljudje v Žireh naklonjeni. Napravili so vse, kar je bilo treba. Posebno je pomagal Leander Mlinar.

Leta, desetletja so tekla in dr. Bernik je bil danes v Ledinah, jutri na Betajnovi, drugič spet na Hotavljah, pa na Mrzlem vrhu. Bil je sam za vse; v vsakem času in v najhujši zimi...

»Moram pa reči, da so bili ljudje pametni in so povečini klicali le, če je bilo treba.

Vodstvo Alpine si je prizadevalo za ustanovitev obratne ambulante. Res sem nekaj časa delal pri Arharju in v sedanjih prostorih hranilne službe. Zaradi nerazumevanja višjih zdravstvenih »oblasti« pa je ta ideja padla v vodo.

Večkrat sem bil v Alpini, si ogledoval delovne pogoje in zavedal sem se, s kakšnim težkim delom se ukvarjajo žirovski čevljarji, zaradi česar je bilo veliko bolniških izostankov. Višjim zdravstvenim forumom smo bili zaradi nepoznavanja razmer sumljivi tako delavci, kot jaz sam...

Moram pa reči, da so Žirovci v zdravstvenem pogledu zelo razgledani in ugotovil sem, da moram biti zelo na tekočem, celo s tistim, kar so prinašali časopisi. Ljudje so radi obiskovali tudi predavanja, ki sem jih imel v okviru Rdečega križa.

Upokojitev leta 1984 dr. Berniku ni pomenila odmik od stroke...

»Hja, celo več dela imam, kot sem ga imel nekdaj. Še čudno, da sem pred leti imel kaj časa za zdravljenje...

Na vsak način pa je bil zame nov izziv radio. Skoraj vsak mesec poskušam po tej poti pomagati ljudem z nasveti. Izbiram snov, ki je za tisti čas najbolj zanimiva. Sedaj se nameravam lotiti problema mamil...

Gledam polno omaro zdravstvenih knjig, tudi najnovejših — pa si mislim: povprašam ga — kaj nam svetuje; kako živeti?

»Glog, česen in Goropeke,« je nagel in kratek odgovor. Tisto, kar je ustvarjeno za gibanje, se mora gibati, sicer »zarjavi«.

Da, dr. Bernik, želimo, da se še dolgo srečujemo!

Nejko PODOBNIK

Novi uspešni nastopi Moškega pevskega zbora

Moški pevski zbor, ki že dolga leta uspešno nastopa pod imenom Alpine, v zadnji sezoni nadaljuje s kakovostnimi nastopi. Pred kratkim je ta zbor zastopal škofjeloško občino na reviji pevskih zborov Gorenjske, kjer je posebna komisija zelo ugodno ocenila njegov nastop.

Teden dni pozneje (30. maja) pa je zbor nastopil še na srečanju pevskih zborov usnjarsko predelovalne industrije na Vrhniki, kjer so se naši pevci prav tako izkazali. Naš zbor čakajo v bližnji prihodnosti še drugi nastopi, o čemer bomo še poročali.

Srečanje invalidov občine Škofja Loka

30. maja letos so se v dvorani Svoboda v Žireh zbrali invalidi naše občine, da bi s proslavo in srečanjem počastili mednarodni dan invalidov.

Zbralo se je okoli štiristo invalidov, ki so z lepim in pestrim programom dostojno proslavili svoj dan. Nastopili so učenci osnovne šole Žiri, godba na pihala in Pevski zbor Alpine, ki so prijetno razvedrili udeležence srečanja. Navzoče je pozdravil tudi predstavnik krajevne skupnosti.

Prireditvev so podprle vse žirovske delovne organizacije, zasebne firme in posamezniki. Vsem tem, posebej pa še Alpini, so zato invalidi hvaležni.

Čevlji, čipke in čebele

»Žirovci so kakor čebele, pridni in dobri delavci. Pa se jim že na začetku odrekamo, saj se nočemo hvaliti. Tudi sicer Žiri niso dežela, v kateri bi se cedila med in mleko, čeravno se obojega pridela več kot je treba za domačo rabo.«

To je zapisal Miha Naglič v spremni besedi, v posebni priložnostni brošuri, ki je izšla ob 15. srečanju in tekmovanju mladih čebelarjev Slovenije, ki je bilo 30. maja v Žireh.

Tekmovanja se je udeležilo blizu 200 mladih čebelarjev iz vse Slovenije, ki so obiskali naš kraj v spremstvu svojih mentorjev in starejših čebelarjev. Ob tej priliki so si naši gostje ogledali tudi proizvodnjo Etikete, muzej in galerijo.

Pred začetkom tekmovanja jih je pozdravil ravnatelj žirovske osemletke Slobodan Poljanšek (na sliki).

Mene pa je vedno zanimalo dogajanje v človeku, njegove stiske, strahovi in tesnobe. Tudi zato sem ostal v Žireh...

To so besede našega dolgoletnega zdravnika dr. Karla Bernika, ki je 14. maja praznoval osemdesetletnico življenja.

»V Žiri sem prišel 22. junija 1945, ko sem bil odpuščen iz vojske.«

Pred tem je doživel nemško taborišče... Nekoč je tvegalo življenje, ko se je uprl glavnemu zdravniku, ki je hotel poslati na delo hudo bolnega taboriščnika... Srečno se je izteklo...

»Moje prvo delo v Žireh so bile poletne driske.«

Čutim, to so posamezni doživljaji, ki so dr. Berniku ostali v spominu, ker so bili to tudi prvi vtisi o nas Žirovcih...

»Začeti je bilo treba povsem znova. Uporabljal sem nekdanjo ordinacijo doktorja Demšarja; skoraj brez opreme, ker je bila vsa »raznešena«; tudi apoteke ni bilo. Še sreča, da sem imel kratek kurz s tega področja, da sem smel vzdrževati ročno lekarno.

Kmalu se je pokazalo, da bo treba ljudem zdraviti tudi zobe; vojna je tudi tu naredila svoje.

Bil sem splošni zdravnik, zobozdravnik, ginekolog, pediater, opravljal sem manjše operacije, vodil epidemioško, higiensko, sanitarno in preventivno zaščito... Porodi in splavi so bili kar doma. Še sreča, da smo imeli dragoceno babico...

Preimenovanje ulic v Žireh

Na pobudo krajanov in izvršnega sveta skupščine občine Skofja Loka se je pri svetu Krajevne skupnosti Žiri osnoval poseben odbor, ki pripravlja predlog za preimenovanje ulic v Žireh. Krajanji so predlagali spremembno nekaterih imen iz vojne časa. Ob prvem poimenovanju (1979) so bila ta imena izbrana »od zgoraj« in jih večina ni vzela za svoja, po drugi strani pa so nepravilna za zapis in izgovor (Cesta XXXI. divizije, Cesta Jurišnega bataljona). Odbor, v čigar delu sodelujejo Anton Beovič, Anton Eniko, Alojz Kolenc, Vinko Kopač, Miha Naglič, Janez Šilar in Milan Trojar, ne gre za to, da bi »izbrisali« vsa imena, ki spominjajo na narodnoosvobodilni boj. Ime Partizanska cesta naj po možnosti ostane, na NOB pa se po svoje navezuje tudi Kajuhova in Dražgoška ulica, ki nikogar ne motita.

Osnova za preimenovanje so pisni predlogi, ki so jih odboru posredovali krajanji in njihove organizacije. Načela, po katerih se obravnavajo, so naslednja: nova imena naj bodo ideološko nepristranska; izvirajo naj iz domačega okolja; imena cest naj se ravna po smerih, v katere vodijo. Številne so želje, da bi nekatere ulice imenovali po znanih Žirovcih. Ker jih je preveč, odbor predlaga, da se znamenitih rojakov spomnimo drugače: s spominskimi obeležji, v javnih občilih in s proučevanjem njihovih del. Primer: imena skladatelja Antona Jobsta se lahko spomnimo na bolj dejaven in ustvarjalni način kot je poimenovanje ulice; s koncerti, ki oži-

vljajo njegovo delo, z že izdano knjigo in s spomenikom, ki naj bi ga postavili 1994, ob stoletnici njegovega rojstva...

Odbor predlaga naslednje preimenovanje:

— Cesta XXXI. divizije od Trga osvoboditve do križišča z Logaško cesto naj bo Žirovska cesta; od križišča z Logaško cesto do Osojnice: Idrijska cesta; od Trga osvoboditve do Sela: Škofjeloška ali Poljanska cesta

— Cesta Jurišnega bataljona: Dobračevska ulica naj se podaljša po Cesti Jurišnega bataljona vse do Ceste XXXI. divizije in preimenuje v Dobračevsko cesto; preostali del do križišča z Novo-vaško naj bo Cankarjeva cesta.

— Trg osvoboditve naj postane Trg svobode.

— Pot talcev naj bo (na željo tistih, ki stanujejo ob njej) Goropeška pot (ali cesta)

— Pod Žirk se popravi v Pod Žirkom

— Prouči se možnost, da staro jedro vasi Dobračeva spet dobi to ime.

— Hišne številke ob Cesti XXXI. divizije 136, 138, 144 in 146 naj na željo stanovalcev dobijo novo ime: Na studencu.

Če bi bilo to prvo imenovanje, bi bilo lažje, popravljati je težje. Člani odbora se zavedajo, da nekateri predlogi niso najbolj (Žirovska cesta, Cankarjeva cesta) in jih bodo skušali sami dopolniti. Tudi sicer je še vse odprto; potem ko bo naš predlog obravnavala Geodetska uprava v Skofji Loki, bo spet v javni razpravi.

Miha NAGLIČ

Nekaj pojasnil k preimenovanju

Sodeloval sem v »komisiji«, ki je leta 1979 vodila akcijo poimenovanja ulic. Pravzaprav je glavni pobudnik tega delovanja takrat bilo turistično društvo, ki je pripravilo glavne osnove (načrt) in način, kako priti do predlogov.

Kasneje je komisijo sestavljalo tudi več članov socialistične zveze, zares vsak s svojimi interesi.

Komisija je poskušala za posamezna območja (ulice) najti neke značilnosti in potem predlagala tudi po več možnih poimenovanj. Po tem smo na vsako bodočo ulico poslali vsaj po en izvod načrta ulic, s predlogi za poimenovanje, ki so že bili zbrani. Te načrte so dobili v roke posamezni krajanji, za katere je komisija računala, da bodo organizirali razgovore s sovaščani. Ponekod so to zares uspešno opravili in predlagali tudi povsem nova poimenovanja, ki so bila potem običajno upoštevana.

Drugje to dogovarjanje ni tako uspevalo; končni rezultat je bil, da je v Žireh res preveč ulic, ki so poimenovane zgodovinsko bolj enostransko. Že tedaj smo ugotavljali, da v Žireh nimamo prav veliko izvirnih idej.

Verjetno bi bilo drugače, če bi tudi vsi tisti, ki imajo danes toliko povedati, že tedaj sodelovali bolj, ne pa samo v ozadju. Še posebno, ker je komisija v Delo-življenju tedaj še enkrat objavila predlog poimenovanja ulic, na katerega je bilo zelo malo pripomb.

Ob tej priliki pa predlagam tudi, da bi določeno ulico poimenovali Čipkarska ali Klekljarska — morda del od mostu na Cesti Jurišnega bataljona do Novovaške ceste.

Morda bi bila to lahko Cesta pod griči ali Severna obvoznica ali cesta. Posebno bi bilo treba pomisliti, kaj napraviti, če bo zaradi kategorizacije ta cesta morala ostati enotna. V tem primeru bi morali drugače rešiti vprašanje Dobračevske ulice. Sicer pa mislim, da bi na Dobračevi morali oblikovati staro jedro Dobračeve v Dobračevo (kot ulico). V tem primeru bi se seveda glavna ulica morala končati pred tem naseljem. Sicer pa bi se lahko glavna ulica imenovala enostavno Glavna, saj ji že zdaj tako pravimo. Ta bi lahko potekala od Dobračeve do mostu čez Soro. Tu bi se začelo obcestno naselje Stare Žiri (od Tineta do Osojnice). Desno od te lahko nastane Na Studencu, Tabor lahko ostane, prav tako Sejmiška ulica in Logaška cesta ali Uršni konec. Mislim, da so Stare Žiri bolj važne kot predlagana Idrijska cesta.

Nejko PODOBNIK

Agata Kopač tretja v državi

»Pred tem sem se na občinsko tekmovanje uvrstila v več predmetih in v veseli šoli. V občinskem merilu sem bila med prvimi; tako sem na republiškem tekmovanju nastopila v kemiji, matematiki in veseli šoli.

Seveda sem vesela tega uspeha v matematiki, ker mi daje hkrati 5 točk pri sprejemnih izpitih, dobila sem zlato Vegovo priznanje, obeta se mi poletna šola v Kopru, prav pa pride tudi pri štipendiji iz združenih sredstev, za katero nameravam zaprositi. Nisem še odločena, kaj bom študirala, zato bi se težko vezala s kadrovske štipendije na neko podjetje...

Tako nameravam sedaj na bežigraske gimnazije, kjer imam možnost treh usmeritev,« je še povedala Agata.

N. P.

Za uspešno opravljen test se je treba zbrati

TO JE NAŠ KRAJ

Dostojno proslavili 45-letnico obstoja

Direktor Bojan Starman je čestital našim godbenikom in še naprej žaželel veliko uspehov

»Pihalna godba Alpina je bila ves čas svojega obstoja nepogrešljiv dejavnik kulture v našem kraju, zato ob tej priliki godbenikom iskreno čestitam in želim, da bi nas razveseljevali še naprej,« je na slavnostnem koncertu rekel direktor Alpine Bojan Starman.

Prav zares, skoraj ni bilo praznika ali druge priložnostne prireditve, kjer naša pihalna godba ne bi bila zraven. Prav zato so jo podjetja pa tudi sami delavci ves čas podpirali.

Svojo obletnico so proslavili z zahtevnimi in raznolikimi skladbami. Kulturni program je ob tej priliki obogatila sopranistka Sonja Slokar. Prireditev je zanimivo povezoval igralec in novinar Jože Logar.

Jubilej je priložnost za priznanja. Bronasta Gallusova

priznanja so prejeli: Tomaž Pečelin, Aleš Bogataj, Andrej Logar, Edo Demšar, Jana Reven, Brigita Miklavčič, Ernest Gantar, Simon Mlinar, Marko Alič, Peter Poljanšek, Janez Kavčič in Borut Bogataj, srebrna Gallusova priznanja pa: Božo Mlinar, Cveto Gruden, Jože Kavčič in Jože Malavašič.

ZKO Škofja Loka je poleg tega podelila še posebna priznanja, ki so jih za dolgoletno sodelovanje pri Godbi prejeli: Kajetan Novak za 45 let sodelovanja, Viki Žakelj za 43 let, Ivan Reven za 42 let, Rafael Albreht za 42 let, Anton Trček za 38 let in Janko Rupnik za 38 let sodelovanja.

Prav tako pa so posebna priznanja podelili tudi godbenikom, ki so pred kratkim prenehali aktivno sodelovati pri godbi: Cvetu Grudnu za

40 let aktivnega sodelovanja, Andreju Poljanšku za 39 let, Janku Slabe za 39 let, Cirilu Godcu za 38 let, Jožetu Kramperšku za 36 let in Francu Ušeničniku za 36 let aktivnega sodelovanja pri godbi Alpine.

Poleg tega pa ne smemo

pozabiti tudi tistih godbenikov, ki so pri godbi sodelovali več kot četrto stoletja, pa so iz različnih vzrokov prenehali igrati. Prav gotovo so tudi ti pripomogli, da godba uživa tak ugled med Žirovci.

Nejko PODOBNIK

Spet velik dosežek vaščanov Breznice, ki so s pomočjo krajevné skupnosti in občine, predvsem pa s svojimi rokami in veliko denarja dokončno zgradili cesto v svojo vas

Na kronometru Alpine najboljši Jože Hafner 13.31.9

Veterani 41—45 let
Veterani 46—50 let
Veterani 51—55 let
Veterani 56—60 let
Veterani 61—65 let
Veterani nad 66 let
Mladinci 15—19 let

Lojze Oblak
Milan Frelj
Jože Hafner (Adria)
Mario Gale (Uni team)
Adolf Križnar
Vladimir Makuc (Rog Franek)
Peter Kalan (Škofja Loka)
5. je bil Robert Mravlje (OŠ Žiri)
Luka Vajagič (Uni team)
3. je bil Jure Kosmač (OŠ Žiri)
Marjan Zupančič (Bled)
4. je bil Matej Ušeničnik (Žiri)
Jože Dolžan (Rog Franek)
5. je bil Silvo Benedik (Primadona)
Tina Čar (Sloga)
6. je bila Nataša Trček (OŠ Žiri)
Minka Logonder (J. Peterne)

Pionirji do 12 let

Rekreativci do 30 let

Rekreativci 31—40 let

Ženske do 25 let

Ženske nad 25 let

ALPINA ZMAGALA NA PENTATLONU V MOZIRJU

Ekipa Alpine v sestavi: Lojze Oblak (cestna dirka na 43 km), Robi Lamošek iz Bitenj (gorsko kolo na 33 km, z višinsko razliko 800 m), Tine Zupan iz Mošenj na Gorenjskem (kajak na 13 km zahtevne proge po Savinji), in Stane Stanovnik (gorski tek na 10 km, z višinsko razliko 1050 m) je zmagala na letošnjem pentatlonu v Mozirju. Konkurenca je bila letos zelo huda, saj je nastopilo kar 35 ekip.

»DELO-ŽIVLJENJE« je glasilo Alpine Žiri.

Ureja ga uredniški odbor: Jana Erznožnik, Bogo Filipič, Helena Kavčič, Slavko Kristan, Tatjana Pirnat, Silva Pivk, Nejko Podobnik — glavni in odgovorni urednik.

Naklada: 2.000 izvodov.

Fotografija: Brigita Zemljarič.

Tisk: Gorenjski tisk Kranj.

Žirovska župna cerkev je dobila novo zares kvalitetno in trajno ostrešje